

Tage Schacks prædiken Mariæ bebudelsesdag

Taler

Tage Schack
Præst

Dato

9. april 1943

Omstændigheder

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 26-38

1 Vi hører i dag om, at Gud er blevet Menneske i Jesus Kristus, og at vort Menneskeliv saaledes er blevet helliget derved, at Jesus Kristus har levet det. Det vil vi prøve at tale lidt om i Aften.

5 Er der noget i denne Tilværelse, der er større end Mennesket? virkelig større. Ikke just stærkere, men større. For vi maa jo indrømme, at der er noget, der er stærkere end os. Der er et Sted, hvor vi er de svagere; hvor vi er ved vor Magts Grænse, saa vi maa resignere; – selvom denne Grænse i vore Dage er flyttet langt ud, saa er der dog endnu sørget for, at Træerne ikke vokser op i Himlen. –

10

Men er der noget, der er større end os, saa det tvinger os i Knæ; saa vort Hovmod maa tie; saa vi endelig forstaar, at vi ikke er vore egne, men vi staar til Ansvar; saa vi er Skyldnere; for alt har vi faaet til Laans; saa vi maa aflevere alt igen, lige til Livet selv; for der var slet ikke noget af det, der var vort eget; saa vi
15 bliver spurgt: “Hvad har du saa brugt det til?”

Vi har ganske vist underlagt os Verden i vore Dage. Og vi har underlagt os vort eget Liv. Vor Magt er stor, – hvad vi saa ellers bruger den til. Men samtidig staar vi ensomme og golde i en Verden, hvor der intet er, der er større end os selv.

20

Men det er os selv, der har lavet os denne Verden, hvor vi selv er de største. Der er ingen større Illusion til end den. For i Virkeligheden staar vi ganske nøgne overfor Livet. For det er ikke vort eget Liv; – det er en andens Liv, vi har levet hele Tiden, og som vi har gjort til vort eget; – og af og til gaar det op for os, som
25 i et Glimt, at vi stjæler vort Liv fra en anden. Der er en anden, som omslutter vort Liv – med sit Krav og med sin Barmhjertighed. Og naar alt forfejles for os, kommer det af, at vi har levet det Liv, som er hans, som var det vort eget Liv. Vi

har ment, det var vort, men det tilhørte en anden.

30

Da Jesus af Nazareth levede her paa Jorden, blev dette vort Liv taget fra os og atter givet til ham, det tilhører; for han levede sit Liv – ikke som sit eget, men som Guds. Det betyder det, at han helligede Menneskelivet: han gjorde det ikke til noget stort og fint, men til noget ringe og uanseligt, som hans eget Liv var
35 det, – som et Liv, der havde noget større over sig, et Liv, der i hvert enkelt Øjeblik var krævet, var under en Fordring og slet intet var i sig selv. Saa er det ikke mere vort Liv, men Guds Liv, saa ringe det end synes os. Derfor levede Jesus Kristus paa Jorden – ikke for at vise os, hvorledes et Menneskeliv skal leves (hvad skulde det hjælpe os?) men for med sit Liv og sin Død at dække over vort
40 Liv og vor Død, saa det eneste, der bliver tilbage, bliver hans Liv og Død, hvori alt vort er opslugt, vore Synder, vor Retfærdighed, vore onde og gode Gerninger, kort sagt: hele vort eget Liv, som vi baade skammer os over og er stolte af; men som i hvert Fald er vort eget, og som vi holder fast ved.

45 For vi sætter os imod, at dette vort Liv skal tages fra os og gøres til Guds Liv. Vor Selvhævdelse gør Oprør; for vi vil have, at Livet skal tilhøre os selv. Og vi frygter i vor Samvittighed med god Grund at være udleveret til Gud alene; det er den egentlige Aarsag til vor Dødsfrygt. – Men her skal svares, – naar vi hører Budskabet om Jesu Kristi Liv og Død for os, – saadan som Jomfru Maria
50 svarede, da hun hørte om ham: “Se, jeg er Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!” Saa at vore egne Veje endelig engang kan faa Ende, og det maa være Guds Veje, vi gaar paa. Ikke saadan, at vi selv laver vort Liv om og begynder at gaa paa Guds Veje. Nej, det kan vi ikke og vil vi ikke. Men saaledes, at vi siger: “Se, jeg er Herrens Tjenerinde, mig ske efter dit Ord!” saaledes, at vi finder os i og haaber
55 paa, at Guds Ord maa gaa i Opfyldelse paa vort Liv. – For “intet vil være umuligt for Gud.” Er det virkelig muligt, at vort Liv atter kan blive Guds liv.

Ja, vi kan ikke gøre det til det. Vi maa nøjes med at leve vort eget Liv og leve det til Ende og vide, at dets Ende hedder Døden. Men under alt dette, som vi ikke
60 kan ændre, skal vi tro, at Jesus Kristus har gjort dette vort Liv til Guds Liv; at han atter har givet dette vort forføjede og fattige Menneskeliv tilbage til Gud, netop saadan som det er, saa det nu er taget til Naade af Gud, saa Guds Velbehag nu er over det; saa det nu virkelig er Guds Liv igen midt i dets Syndighed; saa denne Jord er Guds Jord igen trods Nød og Død. Det har Jesus
65 Kristus gjort – blot ved at leve vort Liv og dø vor Død; han “gjorde i et Gyldenaar Jorden til en Rosengård under Tornekrone.”

“Det synes ellers, som Gud var Verdens Uven,” siger Luther. Altsaa ikke, som
70 man plejer at sige i vore Dage: ”Det synes, som om der ingen Gud er.” For det er
kun vore taabelige Tanker, der kan bilde os ind, at der intet er, der er større end
os selv; for er der intet andet, der er større end Mennesket, saa er der Døden –
moderne Digter har sagt: ”I Døden skal jeg endelig møde det, som er større end
75 Mennesket, for ingen Tanke og intet Ord kan gøre Døden til noget
menneskeligt.” Men det synes, som Gud var Verdens og vor Uven –, fordi vi har
taget hans Liv fra ham og gjort det til vort eget og levet det saaledes, at det maa
ende med Døden, hvor Gud tager sit tilbage. – Men her i dette Evangelium om
Guds Menneskevorden ser vi, at Gud ikke er Verdens og vor Uven “efterdi Gud
holder sig saa nær til os, at han ikke alene vil have sin Bolig i os, men vorder selv
80 personlig Menneske.” (Luther).

Saa har Jesus Kristus da gjort alting godt ved at give vort Liv tilbage til Gud, dets
Ejermænd og Herre. Trods alle vore Synder tilhører det nu ham. Saa hvad der
end sker med os: Dommen, som fældes over vort Liv. Døden, vi skal igennem,
85 saa møder vi ogsaa dér vor rette Ejermænd, vor rette Herre, vor rette Fader; saa er
Dommen og Døden vort eget Livs Ende – og Begyndelsen paa det Liv, som ikke
er vort eget, men Guds. – Naar Gud er blevet Menneske, saa er der Haab for
vort Liv; ellers vilde han jo ikke have taget dets Byrde paa sig og baaret det lige til
i Døden, hvis det ikke var for at give det et Haab fra først til sidst, saa alting i et
90 Menneskeliv nu lyser af Haab, selv det fattigste, selv det mest forfejlede, selv det
skyldigste. Saa er vort Liv ikke fortabt, eller rettere: saa tilhører det Gud i sin
Fortabthed; for fortabt er det jo, og dø maa det. Men saa er Gud ogsaa Herre
over dette vort Liv, som vi har taget fra ham og lagt øde; saa tager Gud alt i sin
Haand, lader sin Dom udgaa over det, lader det dø; for andet kan der ikke blive
95 af det. Men under Dommen og i Døden er hans Haab over det. For han har selv
levet det til Ende – ikke for at opgive det, men for at holde det fast – til det
sidste. Og saaledes skal vi da leve det i Dag: som de, der er fælles med Jesus
Kristus om det, som de, der ved, at ved ham er det taget ud af vor Haand og
givet tilbage til Gud, for at han kan gøre med det, hvad han vil, ɔ: lade det dø og
100 opstaa. “Se, jeg er Herrens Tjenerinde, mig ske efter dit Ord.”

Amen.

Kilde
105 Manuskript taget fra Schack, T. (1945) Prædikener, 101-105, Gyldendal efter aftale med udgiveren.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Første tekstrække, Mariæ bebudelsesdag, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tage-schacks-praediken-mariae-bebudelsesdag>

110

115

120

125

130

135

140